



Proroctwa o restytucji

„Abyśmy ... z pism nadzieje mieli”

Zwróćmy naszą uwagę na fragment Dziejów Ap. 3:19-26: „Przeżoż pokutujecie, a nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze. Gdyby przyszedł czas ochłody od obliczności Pańskiej, a posłałby onego, który wam opowiedziany jest, Jezusa Chrystusa. Który zaiste niebiosa ma objąć aż do czasu naprawienia wszystkich rzeczy, co był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych swoich proroków od wieków. Albowiem Mojżesz do ojców rzekł: Proroka wam wzbudzi Pan, Bóg wasz, z braci waszych, jako mię; onego słuchać będziecie we wszystkim, cokolwiek do was mówić będzie. I stanie się, że każda dusza, która by nie słuchała tego proroka, będzie wygładzona z ludu. Aleć i wszyscy prorocy od Samuela i od innych po nim, ilekolek ich mówiło, przepowiadali też te dni. Wy jesteście synami prorockimi i przymierza, które postanowił Bóg z ojcami naszymi, mówiąc do Abrahama: A w nasieniu twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi. Wamci naprzód Bóg wzbudziwszy Syna swego Jezusa, posłał go, aby wam błogosławił; żeby się każdy z was odwrócił od złości swoich” (BG). Główną treścią tego fragmentu jest czas naprawy wszystkich rzeczy. Pojęcie „naprawa” w pełniejszym sensie to: odnowienie, odrestaurowanie. Często używamy też określenia „restytucja”. Skoro mówimy o restytucji, musimy wiedzieć, co to pojęcie oznacza. **Po pierwsze jest to całkowita regeneracja, naprawa uszkodzonej rzeczy, po drugie odnowienie na podstawie zachowanych wzorów, a po trzecie przywrócenie do pierwotnego stanu rzeczy.**

Fragment Dzieje Ap. 3:1-11 opisuje spotkanie apostołów z człowiekiem, który siedząc w bramie, prosił o jałmużnę. Kiedy ujrzał Piotra i Jana oczekiwał, że coś od nich otrzyma. Apostoł Piotr mówi: „Srebra i złota nie mam; lecz co mam, to ci daję: W imieniu Jezusa Chrystusa Nazareńskiego wstań, a chodź”. Wtedy nogi jego się wzmocniły, wstał więc i chodził. Wszedł też z nimi do świątyni, chwając Boga. Historia uzdrowienia dokonanego przez św. ap. Piotra jest obrazem uzdrowienia całego rodzaju ludzkiego. Człowiek ten, nie chodząc przez 40 lat, został uzdrowiony. To nas uczy, że rodzaj ludzki po pełni doświadczeń, jakich dozna, wróci do społeczności z Bogiem, wróci do zdrowia, przejdzie restytucję. Z 10 wersetu dowiadujemy się, że ludzie się zdumiewali, bo nie rozumieli, jaką mocą zostało to uczynione. Św. ap. Piotr wyjaśnia, jakim cudem tego dokonał (wersety 12-16). Apostoł wykazuje również, że śmierć i cierpienie Pana naszego Jezusa Chrystusa nie

były sprzeczne z zamierzeniem Bożym. Bóg przepowiedział to przez usta swoich świętych proroków, jak czytamy w wersecie 18. Nie należy tego rozumieć w ten sposób, że św. ap. Piotr usprawiedliwia Żydów. Wręcz przeciwnie. W wersecie 19 nawołuje ich do pokuty, a następnie mówi dlaczego: „Aby nadeszły od Pana czasy ochłody i aby posłał przeznaczonego dla was Chrystusa Jezusa”. **Czas ochłody to czas łaski, ulgi, ożywienia, błogosławieństw.** Gdy Adam przestąpił prawo Boże, Stwórca odwrócił oblicze swoje od niego. W wyniku tego spotkało Adama utrapienie- czas upalenia, śmierci, niełaski, trudu, niewygody. Św. ap. Piotr mówi, że przyjdą czasy ochłody, czyli łaska wróci do człowieka. Będzie to czas, gdy Bóg ponownie zwróci oblicze ku swemu stworzeniu. Nastanie czasu ochłody jest zobrazowane w uzdrowieniu chromego. Kiedy przyjdą czasy ochłody? Wiemy, że w czasie Wieku Ewangelii każda jednostka pokutująca i odwołująca się do zasługi drogiego Zbawiciela, do Jego świętej ofiary, dostępuje ochłody od Boga. Do tego, który przyjmuje Pana naszego Jezusa Chrystusa jako swojego Zbawiciela, Bóg obraca swoje oblicze, usprawiedliwiając go.

Wiemy, że od wtórej obecności gwałtownie wzrasta poznanie, rozwija się umiejętność zarówno w poznaniu Słowa Bożego, jak i we wszelkich innych dziedzinach (Dan. 12:4), a praca ludzka staje się lżejsza. Jest to wynik błogosławieństwa, które zaczęło spływać, niosąc ochłodę. Nie jest to jeszcze pełnia czasów ochłody, ale ich przedsmak. W czasie ucisku serca ludzkie zostaną przeorane, czyli przygotowane na przyjęcie Chrystusa. Wówczas przez zastosowanie okupu za Adama Pan Bóg obróci swoje oblicze do człowieka, do ludzkości. Sprowadzi to dlań pełnię ochłody. Wtedy zaczną spływać błogosławieństwa od Ojca. Zacznie się też okres restytucji – czas naprawy wszystkich rzeczy. Św. ap. Piotr przedstawia nam to wszystko, o czym wcześniej pisali prorocy. Ziszczenie się obietnic związanych z przywróceniem utraconego raj, podanych przez proroków, rozpoczyna się z chwilą wtórej obecności naszego Pana. W Dziejach Ap. 3:24 Apostoł mówi, że rozpoczynając od Samuela, wszyscy prorocy przepowiadali te dni – czasy ochłody i restytucji. Werset 25 wraca aż do Abrahama, do którego Bóg powiedział: „W nasieniu twoim będą błogosławione wszystkie narody ziemi”. Apostoł Piotr wyjaśnia, że ta obietnica uczyniona Abrahamowi jest obietnicą restytucji dla wszystkich narodów. Nie tylko dla Żydów czy jakiejś klasy wybranej, ale tak samo dla Żydów, jak i pogan.

Błogosławienie wszystkich narodów spełni się przez wyprowadzenie człowieka z grobu. Elementem błogosławienia jest udostępnienie umiejętności: „Al-



bowiem ziemia będzie napełniona znajomością chwały Pańskiej, jako morze wody napełniają” (Abak. 2:14). Czy sama znajomość będzie wystarczająca? Nie. Ktoś, kto pozna wolę Bożą, będzie musiał wprowadzić ją w swoje życie. Będą stworzone warunki ku temu. Po pierwsze, nastąpi związanie Szatana. Zarówno on, jak i jego zwolennicy nie będą mogli szkodzić ludziom (Izaj. 11:9). Obietnica dana Abrahamowi składała się z dwóch części. Wszystkie narody (piasek) będą otrzymywały błogosławieństwo, które będzie spływało od właściwego nasienia Abrahamowego. O jakim nasieniu jest mowa? Św. ap. Paweł wyjaśnia w Gal. 3:16, że tym nasieniem jest Chrystus. Przedstawia on prawdę o tym, że naśladowcy Jezusa na podstawie wiary stają się częścią tego nasienia (gwiazdy), Gal. 3:27-29. Każdy, który jest w Chrystusie staje się dziedzicem tych obietnic. Przez niego będą spływać błogosławieństwa dzieła restytucji.

Proroctwo Izajasza o restytucji

Pojęcia „restytucja” i „zmartwychwstanie” określają nam drogę do żywota wiecznego, do tych wielkich błogosławieństw: zdrowia, szczęścia, doskonałości i życia wiecznego, które zostaną zaoferowane całej ludzkości. Śledząc pisma proroków, zauważamy, że oni bardzo wyraźnie wskazywali na czas naprawy wszechrzeczy. Każdy z tych mężów Bożych używa nieco innych słów, innych ilustracji, abyśmy mogli lepiej zrozumieć tę naukę. Prorok Izajasz wiele razy porusza temat restytucji, nie używając tego słowa. Izaj. 29:18-24: „*I usłyszają dnia onego głusi słowa ksiąg, a z mroku i z ciemności oczy ślepych patrzeć będą. Ale cisi nader się rozweselą w Panu, a ubodzy ludzie rozweselą się w Świętym Izraelskim. Gdy ustanie okrutnik, a zniszczeje naśmiewca, wykorzeni będą wszyscy, którzy pilnowali nieprawości; Którzy winują człowieka dla słowa, a na tego, który ich strofuje, w bramie sidła stawiają, i bez przyczyny do upadku przywodzą sprawiedliwego. Przetoż tak mówi o domu Jakóbowym Pan, który odkupił Abrahama: Już dalej nie będzie zawstydzony Jakób, ani więcej twarz jego zblednie. Albowiem gdy ujrzy synów swoich, dzieło rąk moich, w pośrodku siebie, poświęcających imię moje; tedy będą poświęcać Świętego Jakóbowego, a Boga Izraelskiego bać się będą. I staną się rozumnymi błędzący duchem, a szemracze nauczą się umiejętności*”. Prorok wyraźnie mówi, że tego dnia – w Wieku Tysiąclecia wszystkim głuchym otworzą się uszy. Także tym, których słuch jest dziś otępiały na Słowo Boże. Choć słyszą słowa Prawdy, nie rozumieją ich i nie przyjmują. W przyszłości ziemia będzie napełniona znajomością chwały Pańskiej. Ludzie zostaną uwolnieni z mroku, grzechu, przesądu, z ciemności, niewiedzy i niezrozumienia Bożego planu i Jego prawa. Ci, co dotąd byli ślepi, ujrzą światło Prawdy, ujrzą wielki charakter Ojca i dzieło Jezusa Chrystusa. Nie dotyczy to tylko wzroku duchowego, ale także naprawienia wzroku fizycznego. W

Izaj. 29:19 czytamy, że dla cichych i ubogich czas restytucji stanie się czasem wielkiej radości i wesela. Gdy tak się stanie, dostąpią wielkiej ulgi, wielkiej ochłody w wyniku nowego, sprawiedliwego prawa i rządu. Ten rząd pod władzą i panowaniem kompletnego Chrystusa będzie niósł ochłodę i ulgę zbolełej ludzkości. Izaj. 29:20 zapowiada, że w tym czasie **ustanie okrutnik** – Szatan zostanie związany, a następnie zostanie zniszczony, tak jak wszyscy jego naśladowcy. Ten, który uczyni grzech, zostanie wytracony. W Izaj. 29:21 prorok mówi o tych, którzy **winują człowieka dla słowa**. Są to ci, którzy obwiniają za wypowiedziane słowa potępienia tych, co wykazują ich grzechy i przestępstwa. **Stawiają w bramie**, czyli publicznie oskarżają oni sprawiedliwego za niepopelnione przestępstwa. Dziś jest taki stan, ale w przyszłości ten, który czyni taką nieprawość, będzie wytracony z ludu. Izaj. 29:22: „*Tak mówi o domu Jakóbowym [Izrael] Pan, który odkupił Abrahama*”(wierzącego, „*bo sprawiedliwy z wiary żyć będzie*”). Naród izraelski nie będzie więcej pośmiewiskiem innych narodów. Czytamy także, że **ani twarz jego zblednie** – nie będzie już więcej w stanie rozproszenia – niebytu pośród innych narodów. To proroctwo znalazło swoje wypełnienie. Naród izraelski jest zgromadzany do miejsca swego mieszkania i już nigdy nie będzie z niego usunięty. Gdy Bóg zawrze z Izraelem nowe przymierze, staną się oni przez świętych Starego Testamentu ziemskimi przedstawicielami Królestwa Bożego.

Wypełnią się słowa proroka Zachariasza 8:22-23: „*A tak wiele ludu i narodów niezliczonych przyjdzie szukać Pana zastępów w Jeruzalemie, i błagać oblicze Pańskie. Tak mówi Pan zastępów: W one dni uchwycą się dziecięć mężów ze wszystkich języków onych narodów; uchwycą się, mówię, podołka jednego Żyda, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszymy, że Bóg jest z wami*”. Wtedy wszyscy przyjdą do Izraela. Starożytni święci i Izrael prowadzić będą ludzkość przez wypełnianie prawa Bożego do Świętego Izraelskiego, do Chrystusa. Każdy, kto będzie chciał wrócić do społeczności z Bogiem, będzie musiał się poddać prawu. Izajasz w 29:24 powiada, że ci, którzy dotąd błędzili duchem, czyli błędzili w sprawach Bożych, zrozumieją swój stan i nauczą się umiejętności przez poznanie ustanowionych, rozwijających się nowych warunków i nowego prawa.

Zwróćmy uwagę na fragment 35 rozdziału Proroctwa Izajasza zawierający wiele szczegółów czasu restytucji. Izaj. 35:6 mówi, że chromy podskoczy jak jeleni. Ten, który był kulawy, stanie się w pełni sprawny, odzyska siły fizyczne. Dodatkowo uzdrowienie będzie dotyczyło chromych charakterów, obciążonych wieloma wadami, słabościami ziemskiego ciała. Ludzie będą wracać do pierwotnego stanu na obraz i podobieństwo swego Stwórcy. Izaj. 35:8 podaje, że będzie tam droga święta, ale nie wąska ścieżka ofiary. Będzie tam gościniec, na



którym nikt nie zbłądzi, z którego zostaną usunięte wszelkie przeszkody, kamienie błędu nieprawości, ideologii ludzkich. Ci, którzy pójdą po tym gościńcu, nie będą błądzili. Ta droga jest nazwana świętą, bo ona będzie prowadzić do doskonałości ludzkiej, do podobieństwa Bożego, do żywota wiecznego. Tą drogą odkupieni Pańscy powrócą z weselem i radością do społeczności z Bogiem pod władzą i panowaniem Onego wielkiego proroka. Św. ap. Piotr w Dziejach Ap. 3:23 powiedział, że każda dusza, która nie będzie słuchać tego proroka, zostanie wygładzona. Ci, którzy będą mieli stworzone tak idealne warunki – bez Przeciwnika i nie będą chcieli z tego skorzystać, będą zasługiwać jedynie na karę.

Proroctwo Jeremiasza

Jer. 31:15,17: „*Tak mówi Pan: Głos w Rama słyszany jest, narzekanie i płacz bardzo gorzki; Rachel płacząca synów swoich nie dała się pocieszyć po synach swoich, przeto, że ich nie masz. Jest mówię nadzieja, że się potem nawrócą, mówi Pan, synowie twoi do krainy swojej*”. Proroctwo to znalazło swe częściowe wypełnienie za czasów narodzenia Pana Jezusa – w wymordowaniu dzieci przez Heroda (Mat. 3:17-18). Rozumiemy jednak, że proroctwo to ma większe znaczenie i wypełnienie. Żydzi jako pierwsi, a wraz z nimi inne narody, powrócą do społeczności z Panem Bogiem. Prorok pociesza matkę, która straciła dzieci. Na początku dziejów ludzkości matka Ewa straciła Abla, ale straciła też Kaina, który był sprawcą śmierci Abla. O Kainie czytamy w 1 Mojż. 4:14, że został wypędzony z oblicza tej ziemi, w której mieszkał dotąd razem z rodzicami. Od czasu wypędzenia stał się tułaczem na ziemi. Oznacza to, że matka Ewa straciła dwóch synów. W tym miejscu prorok wskazuje, że ten stan ulegnie zmianie. Synowie powrócą do krainy swojej, tak jak ludzkość powróci do życia (Jer. 31:17). Ap. Paweł w 1 Kor. 15:26 nazywa śmierć nieprzyjacielem człowieka. Ten wielki nieprzyjaciel będzie zniszczony w czasie panowania Chrystusa. Obietnica, że dzieci powrócą z ziemi nieprzyjacielskiej, jest proroczym zapewnieniem, że cała ludzkość powróci do życia ze stanu śmierci, ludzie powstaną od umarłych. Prorok wyraźnie określa, dokąd powrócą. Nawrócą się do krainy swojej, będą przywróceni do życia na ziemi przez restytucję i zmartwychwstanie. W tym wypełni się pierwsze znaczenie słowa restytucja, przywrócenie do dawnego stanu.

Proroctwo Ezechiela

Prorok Ezechiel (Ezech. 16:55) pisze o przywróceniu sodomitów i innych złych ludzi do pierwszego stanu. W proroctwie tym jest mowa o trzech przypadkach powrotu do stanu swego. Pierwszy stan człowieka został utracony; było to życie na ziemi w naturze ludzkiej. Drugim stanem stał się stan śmierci. Z niego będą powracać do swego utraconego stanu – życia. Prorok uczy, że wszys-

cy przedstawieni w tym wersecie powrócą do życia, że Bóg dzięki ofierze okupowej Jezusa przywróci ich z ziemi nieprzyjacielskiej – ze stanu śmierci. Potem, w czasie restytucji, ci, którzy restytucji będą podlegać, jeżeli będą wypełniać warunki i prawa tego czasu, powrócą do społeczności z Bogiem i do życia wiecznego. W czasie restytucji ludzkość odzyska wszystko to, co utracił Adam. Przeszczepując prawo Boże, stracił on życie i doskonałość. Wszystko to, co zostało stracone przez grzech, zostanie przywrócone Adamowi, a w nim całemu rodzajowi ludzkiemu. Ludzie staną się królami ziemi. Prorok wspomina, że zmartwychwstanie jest do życia wiecznego. Zanim ludzkość wróci do życia wiecznego, będzie musiała wykonać pewną pracę. W Dziejach Ap. 17:31 jest powiedziane, że zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jest dowodem na to, iż ten czas panowania będzie czasem należącym do Chrystusa. Św. ap. Piotr określa, że jeden dzień u Boga jest jak tysiąc lat. Człowiek będzie miał tysiąc lat na przemianę swojego serca, sposobu myślenia i postępowania.

Często mówimy, że wystarczy chcieć, że Bóg patrzy na chcenie. To prawda, lecz nie tylko to jest wystarczające, bo chcieć może wielu ludzi. Trzeba chcieć i czynić. Dziś to jest utrudnione ze względu na grzech, na Przeciwnika, słabość ciała. W przyszłości rodzaj ludzki będzie musiał wypełnić sto procent tego, co będzie od niego wymagane, gdyż nie będzie musiał walczyć przeciwko trzem wrogom. Kiedy skończy się czas naprawy, Bóg przeprowadzi próbę i tylko zwycięzcy będą uznani za zmartwychwstałych.

Proroctwo Malachiasza

Mal. 4:2: „*Ale wam, którzy się boicie imienia mego, wznijdzie słońce sprawiedliwości, a zdrowie będzie na skrzydłach jego; tedy wychodźcie będziecie, i porośnięcie jako cielęta karmne*”. W czasie tego dzieła będzie udzielana pomoc. **Ale wam, którzy się boicie imienia mego** – bojaźń jako poszanowanie dobroci, miłości, uwielbienie dla wielkiego charakteru naszego Ojca Niebieskiego i Jego planu zbawienia. Wam, którzy się boicie imienia mego, wszędzie Słońce Sprawiedliwości, czyli uwielbiony Chrystus – Głowa i Ciało – przyniesie zdrowie na skrzydłach. Wtedy Chrystus, ów Żywot i Światłość Świata, w pełni rozszerzy swoją uzdrawiającą i ogrzewającą moc nad całą ziemią. Doznają tego wszyscy ludzie. Wynikiem tego, jak powiedział św. ap. Piotr, będą czasy ochłody i naprawienie wszechrzeczy. Rozważając Boże obietnice dotyczące przyszłych czasów, zauważamy, że obejmują one dwie płaszczyzny. Chodzi tutaj przyprowadzenie człowieka do jego pierwotnego stanu i miejsca. Znaczy to, że ziemia jako miejsce do mieszkania też będzie doprowadzona do tego stanu, jaki był w raju. Nie będzie rodzić cierni i ostów. Wszystko to, co będzie wykonane w Wieku Tysiąclecia, w czasie restytucji, będzie wykonane mocą Bożą, pod panowaniem i administracją sprawiedliwego Króla Ch-



wały - Chrystusa, który dał samego siebie na okup za wszystkich, co będzie świadectwem czasów Jego.

W Wieku Tysiąclecia wszystkim, którzy powrócą z martwych, będzie świadczona prawda o wielkiej ofierze Jezusa Chrystusa, o Jego zbawczej krwi i każdy, kto skorzysta z Bożej łaski, otrzyma żywot wieczny. Wtedy te czasy ochłody i naprawienia będą błogosławieństwem

dla każdego, kto będzie zbliżał się do Boga. Naszym pragnieniem jest, abyśmy my byli częścią Chrystusa, Tego, który będzie niósł na skrzydłach zdrowie.

Knop Ryszard
R-
„Straż”